

L'ORÉAL-க்காக வெளிநாட்டில் மூன்று நாட்கள்

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

அன்று காலை என் கட்டடத்தின் கீழே என்னை அழைத்துப்போக அவர் வந்தபோது மிகவும் அதிகாலை — அதுதான் அவருடைய வேலை முறை. காலையின் வாயில் தங்கம் இருக்கிறது என்றும், அப்போது நீ என்ன செய்கிறாயோ, என்ன உருவாக்குகிறாயோ, அதை மதியம் ஒருபோதும் திரும்பச் செய்ய முடியாது என்றும் அவர் எப்போதும் சொல்வார். மணி 5:30. பாதி விளையாட்டாக, என் பாஸ்போர்ட்டை எடுத்துவரச் சொன்னார், நான் உடனே திருப்பி, உண்மையில் நாம் எந்தக் கண்ணாவி இடத்துக்குப் போகிறோம் என்று சொல்லிவிடும்படி கேட்டேன்.

Sicily இத்தாலியின் ஒரு பகுதி, என்றேன், அதற்கு நமக்குப் பாஸ்போர்ட் தேவையில்லை — ஆனால் அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்: உன்னைப் போன்ற ஒருவனுக்கு, மாகாணங்களுக்கும், சிறு நகரங்களுக்கும், இந்த மாதிரிப் பகுதிகளுக்கும் பழகியவனுக்கு — பத்து லட்சம் மக்கள் வாழும் Catania போன்ற ஒரு நகரத்தில் நீ தொலைந்துபோனால், குறைந்தபட்சம் நீ எங்கிருந்து வருகிறாய் என்று அவர்களால் கண்டுபிடித்து உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்ப முடியும்.

ஹா ஹா ஹா ஹா ஹா ஹா ஹா.

அது அவருடைய பாணியில் இப்படிச் சொல்வது: காலை வணக்கம் Nando, நான் இங்கே இருக்கிறேன், நீ

உலகம் சுற்றுபவன் அல்ல என்று எனக்குத் தெரியும்.

நாங்கள் படகுத் துறைக்கு வந்தோம், அவர் என்னைத் தலை முதல் கால் வரை பார்த்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காக ஒரு நீல சூட், வெளிர்நீலச் சட்டை, நீல டை, கிறீச்சிடும் புதிய காலணிகள் வாங்கியிருந்தேன், எல்லாவற்றைப் பற்றியும் எனக்கு நம்பிக்கையாக இருந்தது.

சவரம் செய்திருந்தேன், என் வழக்கமான Gillette ஆஃப்டர்ஷேவ்களில் ஒன்றைப் போட்டிருந்தேன், என் முடி நேர்த்தியாக இருந்தது, என் மனம் தூய்மையாக இருந்தது — நான் உண்மையிலேயே ஒழுங்காக இருந்தேன். ஆனால் ஏதோ ஒன்று என்னை நிறுத்தி யோசிக்க வைத்தது: அவர் மனதில் ஏதோ வைத்திருக்கிறார் என்று எனக்குத் தெரியும், அது என்ன என்று மட்டும் தெரியாது.

அவர் என் கையைப் பிடித்தார் — வா, கஃபேக்குப் போவோம், முதல் தளம் — தன்னைப் பின்தொடரச் சொன்னார், அங்கே போனதும் என்னை நேராக ஆண்கள் கழிவறைக்குள் இழுத்துச் சென்றார்.

ஜாக்கெட்டையும், டையையும், சட்டையையும் கழற்றச் சொன்னார், முகத்தை நன்றாகக் கழுவி அந்தப் பாழாய்ப்போன ஆஃப்டர்ஷேவைப் போக்கச் சொன்னார் — அது கிழவர்களின் சரக்கு என்றார், அவருடைய தாத்தா போட்டுக்கொள்வதை அது நினைவூட்டியது, கொசுக்களையும் அவருடைய பாட்டியையும் ஒருசேர விரட்டும் அளவுக்குக் காரமானது.

டைக்குப் பதிலாக ஓர் அஸ்காட் ஸ்கார்ஃபையும், என் ஜாக்கெட்டுக்கு ஒரு பாக்கெட் கைக்குட்டையையும்

கொடுத்தார். பிறகு கால்குலேட்டர் பொருத்திய என் புத்தம்புதிய Casio-வைக் கழற்றி, பெட்டியிலிருந்து நேராக எடுத்த ஒரு கடிகாரத்தை என்னிடம் கொடுத்தார் — ஓர் Omega Seamaster, எஃகு உறை — அதை என் வலது மணிக்கட்டில் அணியச் சொன்னார், மற்றொன்றில் வெள்ளை-வெள்ளி நிற வளையல் ஒன்றை மாட்டிவிட்டார்.

அதோடு முடிந்தது என்று நினைத்தேன், ஆனால் பிறகு அவர் தன் சட்டைப்பையிலிருந்து பிரெஞ்சு வாசனைத் திரவியத்தின் ஒரு சிறிய குப்பியை எடுத்தார், pour femme, அதை என்மேல் பூசினார்.

அது பெண்களின் வாசனைத் திரவியம், Giorgio, என்ன கண்ணாறியைச் செய்கிறீர்கள்?

அவர் என்னை நிறுத்திச் சொன்னார்: ஆண்களும் பெண்களும் பெரும்பாலும் எதிர்ப் பாலினத்துக்காக உருவாக்கப்பட்ட வாசனைகளை அணிகிறார்கள், அவை எப்படி மணக்கின்றன என்பதற்காக அல்ல, அவை என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதற்காக. கவலைப்படாதே, உனக்குப் புரியும் — இதில் என்னை நம்பு, அவ்வளவுதான்.

ஆனால் நாம் வேலைக்குப் போகிறோமா, அல்லது என்னிடம் சொல்லாமல் பெண்களைத் துரத்திப் போக நீங்கள் ஒரு சாக்கு கண்டுபிடித்துவிட்டீர்களா என்று இனி எனக்குத் தெரியவில்லை — சொல்லிவிடுங்கள், அவ்வளவுதான்.

அவர் புன்னகைத்துச் சொன்னார்: நாம் வேலைக்குத்தான் போகிறோம், பெண்களைத் துரத்தவில்லை — ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட பெண் இருக்கிறாள், அவளுடைய பெயருக்கு நாம் மரியாதை

செலுத்த வேண்டும், அதை ஒருபோதும் மறக்காதே:
அவள் பெயர் L'Oréal அத்தை.

படகிலிருந்து இறங்கும் நேரம் வந்தது, Sicily-யில் கால்
வைக்கும் நேரம் — ஆனாலும் யாரும் எங்களிடம்
பாஸ்போர்ட் கேட்கவே இல்லை. தெருக்கள் சுத்தமாக
இருந்தன, மக்கள் மரியாதைக்குரிய "Lei" என்று
பேசினார்கள், ஆனால் எங்கள் ஊரான Calabria-வில்
நாங்கள் எப்போதும் பழைய "Voi"-யையே
பயன்படுத்தினோம். அதுதான் முதல் வேறுபாடு, என்
முதல் பாடம்: நாங்கள் உண்மையிலேயே
வெளிநாட்டில் இருந்தோம்.

Ferdinando